

כיצד יכול בעל עסק להיות "תורתו אומנתו"?

מדוע לעולם ל"ג בעומר ופורים באותו יום בשבוע?

היכן הם דינרי הזהב שנתמלאו בבקעת מידון?

מדוע נקרא רשב"י בשם "שבת"?

קובץ זה יוצא לאור
לעילוי נשמת האי גברא רבא, רודף צדקה וחסד
זכה לפזר מכספו להדפסת תורת כ"ק אדמו"ר מלויבאוויטש זי"ע
הרב החסיד ר' מאיר בהר"ר שמחה יצחק זאיאנץ ע"ה
ס. פאולו ברזיל
נלב"ע ביום ג' סיון ה'תשפ"א
תנצב"ה

ולזכות יבלחטו"א בניו הני לומדי ותמכי אורייתא, רודפי צדקה וחסד,
ראשונים לכל דבר שבקדושה ה"ה האחים החשובים
הרב החסיד ר' ישראל אפרים מנשה
והרב החסיד ר' יוסף משה
וכל בני משפחתם שיחיו
יהי רצון שיתברכו בכל מילי דמיטב מנפש ועד בשר,
ובהצלחה רבה ומופלגה בכל אשר יפנו, תמיד כל הימים

תוכן עניינים

מדוע נקרא רשב"י "שבת"?.....ג.

מהו התוכן בכך שת"ח בכלל ורשב"י בפרט מכונים "שבת"? וכיצד כל יהודי מסוגל להחזיק בדרגה הנשגבת של "תורתו אומנתו"?
(ע"פ תורת מנחם חנני' עמ' 125 ואילך)

"פר"ג" – רשב"י מבטל את קליפת המן העמלקי.....ד.

כיצד התבטא רשב"י על עצמו בביטויים של שבת? ומדוע ל"ג בעומר חל באותו יום שחל בו פורים?
(ע"פ תורת מנחם חנני' עמ' 307 ואילך)

שיחות קודש בזמן הלימוד יש להתייחס לטלפון כמו בשבת קודש!.....ה.

קטעים משיחת רבנו אודות הדרך בה יכול כל יהודי להיאחז בשולי אדרתו של רשב"י

היכן דינרי הזהב שנתמלאו בבקעת מרון?.....ו.

מדוע לא הפליאו חז"ל את נס החזרת הדינרים? ומה הייתה עיקר פעולת רשב"י בעולם?
(ע"פ תורת מנחם חנני' עמ' 280 ואילך)

דרכי החסידות "רשב"י הוא רבי שמח".....ז.

פנינים מרשימות ושיחות אדמו"ר מוהריי"צ זי"ע אודות רשב"י ול"ג בעומר

פתיחה

בעזרי"ת.

לקראת יום ח"י באייר, ל"ג בעומר, הבא עלינו ועל כל ישראל לטובה ולברכה, הננו מגישים לפניכם את הקובץ "אוצרות הרשב"י" – ביאורים ועיונים במעלת רשב"י והנהגותיו בקודש.

הביאורים מלווקטים מתורתו של כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש וצוקללה"ה נבג"מ זי"ע.

בקובץ זה, תבואר מעלתו הידועה של רשב"י שהייתה "תורתו אומנתו", שהיא מדרגה מופלאה ונשגבת בעסק התורה, וכיצד מכל מקום יכול כל יהודי להתדבק אף הוא במעלה זו.

עוד תבואר שייכות ל"ג בעומר ופורים שחלים באותו יום בשבוע, הנהגת רשב"י מעין זמן הבית ולעתיד לבוא, ועוד עניינים במעלת רשב"י והליכותיו בקודש.

יהא רעוא מן שמיא שבזכות לימוד תורתו הק' דרשב"י נוכה לגאולה שלמה במהרה בימינו וכמאמר "בהאי חיבורא דילך (ספר זוהר) 'פקון מן גלותא ברחמים' (זהר ח"ג קכד, ב ברע"מ), ונוכה לקיום היעוד "כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים" (ישעי' י, ט) בביאת המשיח, אכ"ר.

תורתו מגן לנו היא מאירת עינינו.

בברכת התורה, מכון אור החסידות

אייר תשפ"ה

צוות העריכה וההנהגה:

הרב לוי יצחק ברוק, הרב משה גורארי, הרב מאיר יעקב זילברשטרן, הרב צבי הירש זלמנוב, הרב שלום חריטנוב, הרב מנחם טייטלבוים, הרב אברהם מן, הרב מנחם מענדל רייצס, הרב אליהו שויכה

מכון אור החסידות העולמי

משרד ראשי: 11213 St Brooklyn ny 1469 President BSMTH
טלפון: +1.929.754.6218 | אימייל: oh@chasidus.net

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2033 כפר חב"ד, 6084000
טלפון: 5707 * | אימייל: orhachasidut@gmail.com

להערות והארות:

טל' מערכת: 5707 * | orhachasidut@gmail.com

וזאת למודעי, שבדרך כלל לא הובאו הביאורים כאופן שהופיעו במקורם, אלא עובדו מחדש ונערכו ע"י חברי המערכת, ולפעמים הושמט ריבוי השק"ט והמקורות שהופיעו במקורם, ויש להיפך, אשר במקור הדברים מופיעים בקיצור וכאן הורחבו ונתבארו ע"פ המבואר במקומות אחרים בתורת רבינו. ופשוט שמעומק המושג וקוצר דעת העורכים יתכן שימצאו טעויות וכיו"ב, והם על אחריית המערכת בלבד, ושגיאות מי יבין.

ועל כן פשוט שמי שבידו הנגה או שמתקשה בהבנת הביאורים, מוטב שיעיין במקורי הדברים (כפי שנשמנו בתוכן העניינים), וימצא טוב, ויכ"ל לעמוד בעצמו על אמיתת הדברים.

מדוע נקרא רשב"י שבת?

איתא בזהר (ח"ג כט, א) דתלמיד חכם נקרא בשם "שבת", ועניין זה מודגש ביותר אצל רשב"י, שמצינו בזהר (שם קמד, ב) שכינו אותו באופן מיוחד בשם "שבת" – "רבי יהודה קארי לי' שבת".

עניין השוואת ת"ח לשבת כבר מרומז בגמ', דהנה, במסכת שבת (ק"ט, א) איתא: "רבה בר רב הונא איקלע לבי רבה בר רב נחמן", וכאשר הגישו לפניו מעדני מלכים, שאל "מי הוה ידעיתון דאתינא", וענוהו "מי עדיפת לן מינה"? – "כלום אתה חשוב לנו מן השבת, לכבוד שבת הכננום ולא היינו יודעים שתבא" (רש"י).

ולכאורה, מכיוון שהכינו את המאכלים הללו לצורך שבת, איך הותר להם להשתמש בהם לעניינים אחרים, לכבד בהם ת"ח, אלא בהכרח שעניינו של ת"ח הוא שבת, ועל כן מתאים הי' להגיש מאכלים המיועדים לשבת לת"ח.

ויש לבאר עניין קריאת ת"ח בכלל ורשב"י בפרט בשם "שבת":

הסדר הרגיל שקבע הקב"ה הוא "ששת ימים תעבוד" (יתרו יא, ט), ודרשו חז"ל (דרשות ר' יהושע אבן שועיב בשם המכילתא) "זו מצוות עשה", היינו שרצון השם הוא שיהודי יתעסק במלאכה לפרנסתו בששת ימי המעשה, ודווקא כך תבוא אליו ברכת ה', כמו שנאמר "וברכך ה' אלקיך בכל אשר תעשה" (ראה טו, יח), שהברכה מתלבשת ובאה דרך מעשי האדם.

אמנם, רשב"י הייתה תורתו אומנותו (שבת יא, א), שלא הייתה לו אומנות בששת ימי המעשה, אלא אומנותו הייתה התורה, ו"בכל אשר תעשה" שלו הי' גם כן לימוד התורה בלבד.

וזהו גם עניין יום השבת אצל כל יהודי, שבו לא זו בלבד שיהודי אינו עוסק במלאכה, אלא יתירה מזו שאינו טרוד כלל מעניין פרנסתו – "מצוה שלא להרהר כלל בעסקיו, אלא יהא בעיניו כאלו כל מלאכתו עשוי" (שו"ע אדמו"ר הזקן או"ח סי' שו סכ"א), וממילא כל אומנותו היא בתורה בלבד.

ואצל רשב"י הי' מצב זה של הרגש "כל מלאכתך עשוי", במשך כל השבוע כולו!

ובהכרח לומר, שביום השבת, הייתה אצלו מנוחה גדולה יותר מהמצב ד"שבת" של כל השבוע, שהלא במנוחת שבת גופא יש דרגות רבות, כמו "שבת" ו"שבת שבתון".

והנה, מה שהתורה מספרת על דרגת רשב"י שהייתה "תורתו אומנותו", ועל כינויו ומעלותיו, בוודאי אין זה לחינם, אלא בשביל שיוכלו ללמוד הוראה מהנהגתו במעשה בפועל, בהנהגתו היום יומית של יהודי.

ואף שדרגתו הייתה נשגבת ביותר, ומי הוא זה ואיזה הוא אשר יערב ליבו לומר שיעלה ויגיע למדרגת רשב"י, הנה מכל מקום אפס קצהו ושמץ מנהו שייך בעבודתו של כל יהודי, שבמידה מסוימת יכול להיות במדרגת "תורתו אומנותו".

כי הנה, ידוע הלשון "עשה תורתך קבע ומלאכתך עראי" (רמב"ם הל' ת"ת פ"ג ה"ז. טושו"ע או"ח רסקנ"ו), ולכאורה אינו מובן, הלא יהודי מחויב לשאת ולתת באמונה, וכיצד יכול להיות אצלו מלאכתו עראי?

והעניין הוא, שיהודי צריך לקבוע עיתים לתורה, לא רק קביעות בזמן אלא גם באופן של קביעות בנפש, שאז לימודו נעשה דבר קבוע, והרי קבוע לא בטל (ראה כתובות טו, א).

וגם כאשר נגמר זמן הלימוד והוא הולך ועוסק לפרנסתו, ונושא ונותן באמונה, אין זה משום שנותן חשיבות לעניין השגת פרנסתו, אלא עושה הוא זאת אך ורק משום שכן ציווה השי"ת "ששת ימים תעבוד", ו"וברכך ה' אלקיך בכל אשר תעשה", וממילא, לימוד התורה נשאר העיקר והקבע, וגם בזמן עיסוקו הרי זה רק באופן של "עראי", היינו שאין לו רצון וחיות בעבודה עצמה, אלא בקיום ציווי ה'.

וזמן הלימוד שבו ה' בבחינת "תורתו אומנותו", נשאר דבר קבוע שאינו בטל גם לאחר זמן הלימוד, בכל היום כולו.

ואזי נמשך הדבר גם בעניין הפרנסה, כפי שמצינו שאצל רשב"י שהייתה תורתו אומנותו היו כמה סיפורים שהמשיך ריבוי שפע לעולם בלי יגיעה ותפילה אלא בכח לימוד התורה שלו, וכך גם במי שנאחז בשולי גלימתו של רשב"י, ללמוד מעין לימודו ד"תורתו אומנותו" כמבואר למעלה, הרי נמשכת לו פרנסה בהרחבה וללא דאגות.

פל"ג – רשב"י מבטל את קליפת המן העמלקי

רשב"י התבטא על עצמו בביטויים מיוחדים ביותר. כך מצאנו בזהר הקדוש (ח"א רכה, א) שאמר "אנא סימנא בעלמא" [אני סימן בעולם], עוד מצאנו שהתבטא "ראיתי בני עלי' והן מועטין . . אם שניים הם, אני ובני הן" (סוכה מה, ב), ו"אם חד הוא אנא הוא" (ב"ר פל"ה, ב).

ומבואר בסה"ק (ראה סה"מ תרנ"ה עמ' נה ועוד. רשימות רבנו חוברת קמד ס"ז) שהתנשאות זו שמצינו אצל רשב"י, פשוט וברור שאינה עניין של גאווה והרגשת מציאות עצמית, שאינו שייך כלל בצדיקים גמורים כאלה, אלא להיפך: אצל רשב"י הייתה התבטלות עצומה עד מאוד לקונו, עד כדי כך שלא הרגיש מציאות עצמו כלל אלא רק האור האלוקי שהאיר דרכו בעולם, וכל מעשיו וענייניו היו רק ביטוי לענייני אלוקות.

ומכיוון שהוא בטל כל כך לאלוקות, הרי ההתנשאות שבו אינו הגבהת מציאות עצמו ח"ו אלא רוממות והתנשאות אלוקית, וכעניין "עבד מלך מלך" (ספרי ופרש"י דברים א, ז ועוד), שלהיותו עבד של מלך, מכבדים ומרוממים גם את העבד, לא בגלל מעלותיו כי אם מצד אדונו ומלכו. וככל שיגדל ביטולו לאדונו, יגדל גם התוקף שבו – מצד גדלות האדון.

והנה, בטור ושו"ע (או"ח ריש סי' תכח) הובאו סימנים לקביעות המועדים, ואחד מהם הוא "לעולם ביום שיהי' פורים יהי' ל"ג לעומר, וסימן פל"ג ח"י, פירוש פורים פ"ג ח"י באייר".

ויש לבאר השייכות הרוחנית בין רשב"י לעניין הפורים, שהמן ורשב"י הם זה לעומת זה, קדושה מול הקליפה, ורשב"י בכוחו להכניע ולבטל קליפת המן.

כי הנה, המן הוא מזרע עמלק, ואצל עמלק מצינו ההיפך הגמור מרשב"י, שאצלו הייתה התנשאות באופן הנחות והשפל ביותר, כמבואר בסה"ק (ראה במקור הדברים עמ' 216 ואילך וש"ג) שעמלק הוא בחינת "יודע את ריבונו ומכוון למרוד בו", שיודע ומבין ומשיג היטב את אפסותו ואת גדלות הבורא, ומכל מקום הוא מתנשא ומורד בחוצפה שאין לה שם טעם וביאור – "חוצפה בלא תגא" (ראה סנהדרין קה, א).

וכמו שביאר בספר לקוטי לוי יצחק (לאבי רבינו הגה"ק רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצוק"ל) בנוגע לשם "אגג" שכל מלכי עמלק נקראים אגג (רשב"ם בלק כד, ז), "שהוא מלשון גג שהוא בגובה, כי בחינתו הוא גסות וגאווה".

וכן מצינו גם אצל המן האגגי עצמו, התנשאות שאין לה יסוד וטעם כלל, וכמו שאמרו בגמרא (מגילה יב, ב) על הפסוק "ויאמר ממוכן" (אסתר א, טז) – "תנא ממוכן זה המן . . מכאן שההדיוט קופץ בראש", "שהרי מנה אותו הכתוב לבסוף אלמא גרוע הוא מכולן, והוא קפץ בראש" (רש"י שם).

והתנשאותו של רשב"י, התנשאות דקדושה מצד עוצם ההתבטלות להשי"ת, היא מבטלת את התנשאותו השפלה של צמלק והמן האגגי, והדבר מתבטא גם בכך שפורים ול"ג בעומר חלים לעולם באותו יום – "פל"ג ח"י".

כשם שבשבת קודש אינו מעלה על דערנו אפילו להשיב ל"טלפון", כך גם בשעת הלימוד

להשיב ל"טלפון", כך גם בשעת הלימוד הוא מתייחס ל"טלפון" כעצת היצר הרע לבלבלו מלימוד התורה. כאשר פונים אליו בני ביתו ומבקשים לדבר עמו אודות עניינים חשובים ורצויים, עונה הוא להם בדרכי נועם ובדרכי שלום ומתוך הכבוד הראוי – שעתה הוא לומד תורה, הוא מאוחד עם התורה, וממילא הם מדברים כעת עם התורה עצמה! ומובן שיש להם לדחות שיחתם לאחר מכן.

כאשר הקביעות עתים לתורה נעשית באופן זה, אזי למשך אותם רגעים "תורתו אומנתו", על כל הכרוך בכך, וביכולתו אף לפעול השפעת גשמים על ידי לימודו. גשמים הם ראשית ומקור הברכות כולן (ראה רמב"ן בחוקותי כו, ד), ועל דרך זה פועל הוא את כל שאר הברכות וההשפעות הנצרכות לבני ישראל בכדי שיוכלו לקיים תורה ומצוותי' כראוי.

(ע"פ שיחות קודש תשל"ח ח"ב עמ' 300 ואילך)

אף שאין אדם יכול להגיע למדריגת רשב"י שתהי' "תורתו אומנתו" כל ימיו ממש, מכל מקום יכול לעמול ולהתייגע שבאותה שעה שקובע ומקדיש ללימוד התורה, אז תהא "תורתו אומנתו" בשלמות.

רואים במוחש, שאדם מסוגל להחליט שבמשך זמן מסוים, שעה או רבע שעה, יהא מרוכז בעניין מסוים, ולא יעניין אותו דבר זולת עניין זה לבדו. ולא שבאותו זמן צריך הוא להילחם נגד עניינים ומחשבות המסיחים דעתו, כי אם שמניח עצמו באופן כזה שהוא מתנתק בכל העניינים ומונח רק באותו עניין שבחר בו. וכמו כן בשעת קביעות עתים לתורה, יכול היהודי להחליט שבאותה שעה תהא "תורתו אומנתו", ולא יהי' לו בעולמו אלא לימוד התורה בלבד!

כאשר מצלצל ה"טלפון", הוא אינו משיב. כשם שבשבת קודש אינו מעלה על דעתו אפילו

היכן דינרי הזהב שנתמלאו בבקעת מרון?

מסופר במדרש (שמו"ר פנ"ב, ג. תנחומא פקודי ס"ז (בוכר) ועוד) שאחד מתלמידי רשב"י יצא למקום אחר ונעשה עשיר, וכשחזר התלמיד וראו שאר התלמידים את עושרו חלשה דעתם. כשראה זאת רשב"י, הוציאם ל"בקעה שעל פני מרון עירו", ואמר "בקעה בקעה מלאי דינרי זהב".

וכשנתמלאה הבקעה בדינרי זהב, אמר לתלמידיו שכל אחד ואחד יטול מהם כרצונו, אלא שהוסיף, שעליהם לדעת שזהו חלקם לעתיד לבוא, ומסיים המדרש "הוי ותשחק ליום אחרון" והתלמידים לא לקחו מהדינרים.

והנה, בהמשך הדברים במדרש שם מסופר מעשה על דרך זה מדור האמוראים, שר' שמעון בן חלפתא הי' עני מרוד, ולא הי' לו להוצאות שבת ויום טוב. והתפלל על כך, וניתנה לו אבן טובה מן השמים, ומכרה והוציא את הממון על הוצאות שבת ויום-טוב. וכשסיפר לאשתו את כל המעשה מניין הגיעה האבן לידו, אמרה לו שאינה מסכימה לזה, כי לעתיד לבוא "יהא שולחן חסר ושולחן חבירך מלא", והלך ר' שמעון בן חלפתא לשדה והתפלל, וחזרו ונטלו את האבן ממנו.

ובמדרש שם מסיים: "רבותינו אמרו, הנס השני גדול מן הראשון", וזאת משום ש"משמיא מיהב יהיבי משקל לא שקלי" (תענית כה, א (לגירסת הע"י והב"ח. הובא במת"כ לשמו"ר שם)).

והנה, נס עצום זה שלוקחים מן השמים מה שנתנו כבר, הי' לכאורה גם כמעשה הבקעה דרשב"י, שהרי תלמידי רשב"י לא נטלו את הדינרים, וגם בדורות שלאח"ז לא מצאו דינרי זהב בבקעת מרון, ומסתבר שחזרו ונטלו כמובא במעשה השני, ומדוע כמעשה זה אין מפליאים את המעלה במה שחזרו ונטלו, ואפילו לא מסופר על דבר זה?

ויש לומר הביאור בזה על פי ביאור מהותו ועניינו של רשב"י:

דהנה, איתא בשם אדמו"ר הזקן שיש נשמות גבוהות מאוד שלפניהם לא נחרב הבית כלל, ואין הן נמצאות במצב של גלות, ואחת מנשמות אלו היא נשמתו של רשב"י (פלח הרימון שמות עמ' ז).

והנה, בזמן הבית ה' גילוי אור השי"ת בעולם, וכך יהי' גם לעתיד לבוא ש"מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים", שכולם יהיו יודעים את השי"ת ויתגלו להם סודות התורה ומסתר צפונותי'.

וזו הייתה עבודתו של רשב"י, שהי' בעצמו במעמד ומצב מעין ימות המשיח, שגילה כבר בזמן הגלות את פנימיות התורה בעולם בגלוי. היו כמה תנאים בנוסף אליו שעסקו בפנימיות התורה, אבל החידוש של רשב"י הי' שגילה זאת בעולם.

ועבודתו והנהגתו זו התבטאו גם בסיפור בקעת מירון. כי הנה, כל עניין ההפלאה במה שלקחו משמים מה שכבר נתנו, היא הפלאה לפי הכלל וההנהגה הרגילה "משמיא מיהב יהבי משקל לא שקלי", ובאמת כאשר מדובר בנוגע לאמוראים הרי זה נס גדול והפלאה עצומה ומספרים ומדגשים זאת.

אבל עניינו ומהותו של רשב"י הוא להמשיך בעולם בגלוי את ההנהגה של לעתיד לבוא, גילוי אלוקות ולכן כל מה שנוגע הוא רק השפעת דינרי הזהב, שזהו עניין של הנהגה שתשרור בגאולה העתידה:

כאשר יש מצב של גילוי אלוקות, הרי מצד התורה נמשכים כל ההשפעות גם בגשמיות, כמו שנאמר "עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכי' מאושר גו'" (משלי ג, יח), "בשמאלה עושר וכבוד" (שם, טז), וכמו שנאמר "אם בחוקתי תלכו גו' ונתתי גשמיכם בעתם גו'", וכמאמר הגמרא (תענית כג, רע"א) שהיו זמנים שבהם גדלו "חטים ככליות", שזהו סדר ההנהגה כפי שהי' בזמן הבית, וכפי שיהי' לעתיד.

ולכן רשב"י, שלגביו לא הי' החורבן, הי' ביכלתו להמשיך בכח לימוד התורה שלו שפע רב בעולם ועד דינרי זהב בגשמיות. החידוש הי' רק זה שהמשיך זאת לא רק עבורו וכיצא בו, שלגביהם לא הי' החורבן, אלא פעל את ההמשכה גם עבור תלמידיו, שהם היו עדיין במדרגה של גלות, ועדיין היו שייכים לרצות דינרי זהב ולהתקנא בחברם שנעשה עשיר.

ולכן אין מספרים ומפליאים בנוגע לרשב"י את נס נטילת דינרי הזהב, כיוון שלא זהו עניינו ולא זהו השבח וההפלאה שלו, אלא רק המשכת פנימיות התורה בגלוי בעולם, עד שהתבטא הדבר גם בנוגע להשפעת טובה בגשמיות, בקצה מלאה דינרי זהב.

רשב"י הוא "רבי" שמח

היו רואים אז הרבה "מופתים"

אצל אדמו"ר האמצעי הי' ל"ג בעומר מן הימים טובים המצויינים. היו יוצאים לשדה, אם כי לא הי' נוטל ידיו אך היה לוגם 'משקה' – אף שהי' אסור עליו מטעמי בריאות. היו רואים אז הרבה מופתים. רוב המופתים היו בנוגע לילדים, במשך השנה כולה ייחלו וציפו לל"ג בעומר. (תרגום ללה"ק מלוח "היום יום" י"ח אייר)

כשבאים למירון הופכים לחזקים יותר

כשזכיתי לבקר בארצנו הקדושה תובב"א ולהיות – כפי הביטוי היהודי-חסידי בארץ ישראל – אצל הרשב"י ואצל האידרא קדישא – שמעתי אומרים: מירון הוא אוהל שמח. כשבאים למירון הופכים לחזקים יותר.

שם שמעתי ביטוי כזה:

רשב"י הוא "רבי" שמח, הוא לקח על עצמו כל מה שיהודים יחסירו – חס ושלום – בקיום התורה והמצוות.

כתוב (תהלים צ, טו) "שמחנו כימות עניתנו" – כבר טעמנו מספיק את טעם המרירות. אמרו כבר פעם, שישנה כבר רשימה ארוכה של "כימות עניתנו", שתהיה כבר ההתגלות.

הולכים ומתקרבים יותר ויותר אל הגאולה, אלא שבדרך מתלכלכים בשטויות, לכן צריכים להתרחץ וגם להחליף את הבגדים, אך הולכים ומתקרבים.

(לקוטי דיבורים ח"ג ליקוט ל אות ט)

"זכותו יגן עלינו"

על רשב"י יכולים הרי באמת לומר "זכותו יגן עלינו". ב"זכותו יגן עלינו" ישנם שני פירושים:

א. זכותו לשון זיכוכ. זאת אומרת, שזיכוכ האויר שפעל יגן עלינו.

ב. זכותו לשון זיכוי. היינו שמה שזיכה את הרבים – יגן עלינו.

(ספר השיחות תרצ"ט עמ' 331)

לזכות

הילדה רישא זיסל תחי'

לרגל הולדתה בשעטור"מ

ביום ראש חודש אייר גבורה שבתפארת ה'תשפ"ה

•

נדפס ע"י הורי'

הרה"ת יעקב יוסף וזוגתו מרת חי' ומושקא

וילדיהם רפאל משה, חוה מרים, רחל, ישעי' זוסיא שיחיו

רסקין

שלוחי כ"ק אדמו"ר זי"ע למדינת ג'מייקה

יה"ד שיזכו לגדלה לתורה, לחופה ולמעשים טובים

מתוך בריאות, נחת והרחבה

•

ולזכות זקניה

הרה"ת מנחם מענדל וזוגתו מרת שרה שיחיו רסקין

מרת אסתר תחי' ווילהעלם

ולזכות זקני זקניה

מרת האדא רייזל תחי' רסקין

מרת חנה רבקה תחי' ווילהעלם

דאבע נעכא תחי' שפערליץ \ קאניקאוו

הרה"ת מנחם נחום וזוגתו מרת אסתר שיחיו שטערנבערג

ולעילוי נשמת

הרה"ת ישעי' זוסיא ב"ד אברהם דוד ע"ה ווילהעלם

הפצת הקונטרס

לזכות התי' ישראל אריה לייב שי'

לרגל הכנסו לעול המצוות בשעטור"מ ביום י"ז אייר ה'תשפ"ה

יה"ד שיגדל להיות חסיד, ידא שמים ולמדן לנח"ד הוריו וכל משפחתו שיחיו

•

נדפס ע"י הוריו הרה"ת מנחם מענדל וזוגתו מרת ליבא לאה שיחיו גוראריה